

DESPRE LĂCOMIE IARĂȘI ȘI NEMULȚUMIRE

Lăcomia de multe ori strică omenia.

Că

D-aia n-are ursul coadă.

Ochii omului sunt din mare, că se bucură tot la mare.

Dar ce folos d-o fi

Lacom la bogăție și sărac la minte.

Că

Musca pentru puțină dulceață își răpune viața.

Și

Șoarecele nu-ncape pe gaură și ș-a legat ș-o tigră de coadă.

De multe ori,

Cine îmbrățișază multe puține adună.

Căci

Doi pepeni într-o mână nu se pot ținea.

Cu curu-n două luntre nu poți șede.

Deși

Ochii văd, inima cere, dar e rău când n-ai putere

Și

Ț-e drag cu doi pești în oală și cu coadele afară.

Lacomului cât să-i dai, el nu zice ba.

Mânâncă până dă din el.

De la cinci pâini miezul și de la nouă colaci coaja.

Să închină pântecelui.

Zicând:

Două bățai strică, dar două mâncări nu strică.

Lacomul de puțin nu se mulțamește.

Dar

Cine nu să mulțamește de puțin pierde și cel mult.

De aceea

Cel nemulțămit trăiește nefericit.

El

Nu să mulțamește nici în car, nici în căruță,

nici în sanie, nici în teleguță.

De multe ori însă,

Vrând să aibă armăsar, ajunge din cal la măgar.

POVESTEA VORBII

Unul având poftă să meargă la țară
După trebuință, într-o zi de vară,
Ducându-se-ndată la un oarecare,
Ceru armăsarul, știindu-l că are.
Acel îi răspunse: - Frate, rău îmi pare
C-a-ți sluji l-aceasta nu-s acum în stare,
Că nici trei minute nu sunt încă bine
De când l-am dat altui prieten ca tine.
El îl rugă iarăși, zicând: - Dă-mi dar calul.
- E! frate, - răspunse - când i-aș spune halul,
De milă i-ai plânge și nu mi l-ai cere,
Că stă-n grajd, săracul, numa-n trei picere.
El îl rugă iarăși: - Dă-mi încai măgarul.
- Apoi l-am dat - zise - tot cu armăsarul.
Când zise aceasta, în grajd dobitocul
A zbierat îndată, viindu-i sorocul.
El auzind zise: - Cum nu e aice?
Uită-te, el singur că e în grajd, zice.
- Frate! - îi răspunse - n-am cinste la tine
Dacă crezi măgarul mai mult decât mine!
Tu nu știi că-n lume e zicala asta,
Că „să nu-ți dai altui calul și nevasta“.
Și pe lângă asta mai e o poveste:
„Frate or nefrate, brânza pe bani este.“

Așadar

Omul la nevoie miroasă și ce nu-i e voia.
De dorul fragilor, mănâncă frunzele.

Sau

Înghite la răbdări prăjite.

Căci

Lucrul strein nu ține de cald.

Că

Tocmai când îți pasă, fără dansul te lasă.

Și

Dacă nu ți se trece vorba, nu-ți mai răci gura.

Că

Dacă nu ești vrednic la o treabă,

Nu-ți bate capul degeabă.

Precum zice:

Nu-ți este puterea cât îți este vrerea.

POVESTEA VORBII

Un turc, care n-a mai fost
Întru nici un fel de post,
Ducându-se a cerut
Un post care i-a plăcut.
Cadiul l-a cercetat
După jalba ce a dat
Și văzându-l tinerel,
Neavând păr alb defel,
Cunoscându-l și cam prost,
Nevrednic de acel post,
Îi zise lui: - Fătul meu!
Voia Ț-aș împlini eu,
Dar de postul ce-l voiești
Încă foarte tânăr ești,
Ci un altul să-ți alegi,
După ale noastre legi,
Iar în acel post poți fi
Barba când îți va albi.
Însă prea mult dorind el
A-l orându-i-n acel,
Cu mintea lui ca de prunc
Răspunse marelui turc:
- Efendim, sunt ihtiar,
Barba-mi este albă, var,
Dar drept să-ți mărturisesc,
Eu o cânesc și-o-nnegresc;
Iar de cere acel post
Ca să fiu alb cum am fost,
Poci fără să zăbovesc
Să o spăl și s-o albesc.
Deci dar astfel el mințind
(Că o va albi gândind),
Voia dacă ș-a luat,
După leacuri a plecat;
Ș-ncoaci-ncolo umblând,
Pe unii-alții-ntrebând,
Câți îl auzea râdea
Și că e nebun credea.
Dar el seamă nu băga,
Vrea să se facă aga.
Și umblând din uși în uși,
Întreba babe, mătuși,
Cu fâgăduieli de bani,

Să-l facă de mai mulți ani.
Și abia când obosi
O șarlatană găsi;
Care i-a fâgăduit

Că-l va albi negreșit,
Numa-ntâi să-i puie ei
În mâini cinci sute de lei
Și îl va face degrab
Ca colilia de alb.
El auzind, bucuros
Puse banii-ndată jos
Și spre a o mulțami,
Încă o mai dăruie.
Mătușa banii luând
Îl opri aci, zicând:
- Șezi până să târguiesc
Acele ce îmi lipsesc.
Și mergând în acel ceas,
Îi aduse într-un vas
O apă ce a vrut ea,
Numai banii ca să-i ia.
Ș-începu a-l învăța
Cum a o-ntrebuința,
Zicând: - Iacă! (vai de el!)
Și să faci într-acest fel:
Acasă acum mergând
Și asta apă luând,
Să torni într-un vas din ea
Ș-începi barba a-ți muia,
Frumos de jur împrejur,
Să nu rămâie cusur,
Și în trei zile de rând,
Tot așa cum zic făcând,
O să te vezi cum albești,
Tocmai după cum dorești.
Așadar el ascultând
Și la casa sa mergând,
Cu acea apă a dat,
După cum l-a învățat,
Ș-în loc barba a-i albi,
Începu a năpârli,
Încât într-un sfert de ceas
A rămas ca de brici ras,
Ș-atunci cunoscu c-a fost
Nevrednic de acel post.

Prin urmare,
Cămila vrând să dobândească coarne ș-a pierdut și urechile.
Omul nemulțumit fugi de bine și dă peste mărăcine.
Sare din lac în puț.
Și
Ajunge de la moară la râșniță.